

Tisti čas sta se vračala po potu beriča Fazan in Skočir. Fazan je bil orjak, nosil je bele lase, svetle brke ter govoril grčasto, kakor bi ga kdo davil. Izvohal je vse kote in strani do samega zlodeja. Skočir pa je bil majhen, debel in črn. Nanj so bili še silnejši.

Mlajši so ga že od daleč izpazili in napeljali v naglici vrv črez cesto. Dva na vsaki strani sta jo držala napeto, skrita v gostem žitu. Drugi so skočili v zasedo . . .

Kmalu pritečeta zastrašena beriča do vrvi. Fazan, ki je bil daljši, telebi prvi na tla, s kletvico se zavalj črezenj Skočir.

Tam v daljavi se je čul peket, glasan smeh in pomilovanje. Beriča stečeta besna za stranjo . . .

Kmalu je legla zopet tišina na zemljo. — Na prostranem nebu je sijal še mesec, jasen in bel kakor srebrn krožnik. Okoli njega se je napravil kolobar, po vsej zemlji pa je ležala tenka, nizka megla.

* * *

V travi se je prevrnil Sirša, vzdihnil, sedel nato ter si pričel mencati oči. Sanjalo se mu je o purpuri, ki je zrasla do samega neba; tam za vzarami pa je videl zazločno, kako se je dvigal ves ognjen in svetel božji križ . . .

Vstal je, pogledal še ves poten na vse strani, se domislil nečesa, zamrmral in poskušal dalje. Nad Otožcem se je utrnila zvezda.

Vigilije.

Po temoti črez planjavo
v polunočni pozni čas,
mir znaneč, živečim spravo,
plove jasni, tenki glas.
V duha nemirno, vroče spanje,
v skrivnostno nočno šepetanje
tak mehko prosi, vabi nas . . .
vnjem daljne, nepojmljive tajne,

ki mesta ni na zemlji zanje,
pred dušni stopajo obraz.
Nobena zvezda v noč ne sije,
po temi tma se težka vije —
umrlih duše, bele lilije,
pojo in molijo vigilije.

Aleksandrov.

Epitaf.

Življenje celo sprt, nestalen,
miru resnice, sreče je iskal —;
njegov bil smoter temen, daljen,
umel ga ni, zato je pal.

Aleksandrov.